

"Yedi kebâiri terk et. Çünkü sagairi arayacak zamanda değiliz. İttibâ-ı sünnet et." cümlesini nasıl anlamalıyız; küçük günahlar işleyince bir şey olmaz mı?

"Ümit ve iman gibi pek âli sermayemiz var. Hoca Efendi Hazretlerinin âli tavsiyeleri: Beş vakit namazını tâdil-i erkânla kıl. Yani, başka ibadete gücün yetmez. Namazın nihayetindeki tesbihleri yap. Yani, başka zikri yapamadım diye teessüf etme. Yedi kebâiri terk et. Çünkü sagairi arayacak zamanda değiliz. İttibâ-ı sünnet et. Zira bu zamanda arkasında gidilecek ve harekâtı taklide değer, saf, hâlis ve muhlis bir hâdi -ki, o da seni yine bu yola götürecektir- maalesef bulamayacaksın. Belki bu yola çıkaracaklar vardır; fakat kömürle elması kim fark edecek? Öyleyse, sen çalış, ondan daha iyi kılavuz bulamazsın."(1)

Kebair büyük günahlar ve haramlar demektir. **Sagair ise** küçük günahlar ve mekruh addedilen şeylerdir. Büyük günahlar Kur'an ve sünnette kati ve zahiri yasaklar olduğu için, terki herkese farzdır. Küçük günahlar ve mekruhlara ise ekseri takva ve azimetten gelen içtihatlar ve hassasiyetlerden ortaya çıkmıştır.

Kur'an ve sünnetin zahir emirlerini tam uygulayan ve imanı ve ahlakı kemale ulaşmış bir toplumda küçük günahları terk etmek çok ciddi ve önemli bir meseledir ve Allah'a ulaşmada ve yakınlaşmada önemli bir ameldir. Lakin imanı şek ve şüphe içinde olan ve Kur'an ve sünnetin zahir emirlerini terk etmiş bir toplum içinde küçük günahların terkinin telkin etmek, tesirli ve hikmetli olmaz.

Nasıl bir doktorun, kanser olmuş bir hastanın bu hayati hastalığını bırakıp sair ufak tefek rahatsızlıkları ile uğraşması ve kansere alaka göstermemesi yanlış ise, aynı şekilde imanı şüphe içinde olan ve büyük günahları serbest işleyen bir adama takvayı ve küçük günahları terk etmeyi tavsiye ve telkin etmek de yanlış ve yersiz olur.

Bu halde bir adama önce iman telkin edilmeli sonra farzların ifası tavsiye edilmelidir. "**Çünkü sagairi arayacak zamanda değiliz.**" ifadesi bu hakikate işaret ediyor. Yoksa küçük günahların işlenmesini normal ya da meşru sayıyor değildir.

Üstad Hazretlerinin "**Farzları yapan ve kebairi terk eden bu zamanda kurtulur.**" tespiti, bu zamanın şartlarına ve gereklerine uygun bir tespittir. Lakin nasıl olsa küçük günahlar önemsiz ve zarar vermez deyip onları ihmal etmek doğru

---

olmaz, böyle düşünmek de kebair sınıfına girer. Bu hüküm elimizden geldiği kadarı ile azmedip de kendimizi muhafaza edemediğimiz küçük günahlar içindir. Yoksa bilerek ve severek işlenen küçük günahlar için değildir.

Bu zamanda, dünyada en önemli vazife imanı kurtarmaktır, yani imanla kabre girmektir. İmanı taklidden tahkikiye çıkardıktan sonra farzları yapan ve büyük günahları işlemeyen kurtulur deniliyor. Yoksa imanı taklitte kalan bir insan, cami cemaati de olsa tehlike içindedir. Saadeti ebediyenin vesikası imandır. İmanda en küçük bir arıza ve şüphe, bütün amelleri iptal eder; ehemmiyeti kalmaz. Onun için, imanı kavi hale getirmek, bu zamanın birinci vazifesidir. Çünkü taklidi iman, bu zamanın fenden ve felsefeden gelen inkar hücumuna karşı duramıyor, dayanamıyor. Sarsılmaz ve dayanıklı imanı elde edemeyenlerin çoğu kaybetmişler.

Üstad Hazretleri, **farzları yapan, büyük günahları işlemeyen kurtulur**, derken, eski zamandaki insanlar gibi nafil nebinden ibadetleri yapmaya, ne zaman, ne de imkan yetmiyor. Bu zamanın insanı bunları yapsa kurtulmasına kafi gelir demek istiyor.

(1) bk. [Barla Lâhikası, \(48. Mektup\)](#).